

Но Ася сякаш го не чу :

— Конкретно! Азъ искамъ да организирамъ борбата на оная благородна срѣда, която до днесъ е давала жертви безъ да види, че нейнитѣ идеали се осъществяватъ. За това ми трѣбва вестникъ. Мога ли да разчитамъ на твоя?

Журналистътъ се спусна изъ стаята, но много бързо пресмѣтна, тръшна се на стола, удари дветѣ си длани върху масата и почти тържествено извика :

— Не. Не. Хиляди пжти не. Почакай сега азъ да ти поговоря. Вие сте баби. А ти си най-големата. Не дохождахъ ли азъ при тебе. Дохождахъ. Но ти тогава спѣше. Ти се гнусѣше да приказвашъ съ мене. Сега е късно.

Испадна въ истерия отъ удоволствието да бжде нахаленъ, дързъкъ, циникъ и продължи :

— Да ти кажа. Азъ служа другиму. Докато ти спѣше работитѣ се редѣха. Утре ще обираме плодоветѣ. Ти знаешъ на кого служа, на Здравева, утре той е министръ, а това ми трѣбва мене.

Изведнажъ започна да се смѣе гръмко и грозно.

— Гледай ти и мършата решила да се надига.

Ася сложи ржцетѣ си на облегалото на стола и се изправи бледенъ, въ очитѣ му пламна огнь.

— Върви си! — сурово заповѣда той.

Но журналистътъ бѣше обхванатъ отъ сжщинска лудостъ. Съ грозно разкривено лице, съ гнусно насълзени очи, протегналъ дебелитѣ си мръсни ржце, той изригна :

— Чакай, гължбче. Азъ не съмъ свършилъ.